

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Τρίτος

Συνδρομή ἰτησια: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20 — Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους καὶ εἶναι ἰτησιαί.— Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

1 Μαΐου 1877

ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΕΡΙΗΛΘΟΥ ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΒΕΒΟΥΑΡ

Συνίεται: ἰδί σελ. 267.

4 Σεπτεμβρίου.—Ἡ νῆσος Βάν-Διέμεν διασχίζεται ἀπὸ βορρᾶ πρὸς μεσημβρίαν ἐν διαστήματι διακοσίων χιλιομέτρων διὰ μεγάλης ὁδοῦ, κατασκευασθείσης ἄλλοτε ὑπὸ τῶν καταδικῶν, καὶ δι' αὐτῆς διευθυνόμεθα εἰς τὴν μητρόπολιν πλησίον τοῦ πόλου, ἐπὶ ἀμάξης ἀγγλικῆς συρομένης ὑπὸ τεσσάρων ἵππων. Ἀναχωροῦμεν τὴν αὐγὴν περὶ τὴν πέμπτην ὥραν ἐν μέσῳ χώρας ὅσον ἔνεστι χαριστάτης· καὶ νῦν μὲν διερχόμεθα δι' ἀγρῶν ὡς ἐν Ἀγγλίᾳ, νῦν δὲ δι' ἀγρίων δασῶν μεστῶν ποιμνίων, ὃ δὲ σιδηρόδρομος, διαγεγραμμένος μεταξὺ χειμάρρων καὶ βράχων, εἶναι καλὸς ὅπως καὶ παρ' ἡμῖν. Εἰς τρία διάφορα μέρη εὐρισκόμεθα μεταξὺ ὠραίων πανοραμάτων, ὅθεν βλέπομεν τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς νήσου, καὶ μετὰ ὁδοιπορίαν δεκαπέντε ὡρῶν εἰσερχόμεθα εἰς τὴν σιωπηλὴν πόλιν.

15 Σεπτεμβρίου.—Δέκα ἡμέραι παρήλθον ἄλλως ἢ ὅπως εἴχομεν φαντασθῆ· εἰς τὴν πόλιν ταύτην, ἧτις κατ' ἀρχὰς μᾶς ἐφάνη ὡς ἡ μελαγχολικωτάτη τῶν πόλεων τῆς Σκωτίας, ἐφιλοξενήθημεν ἐγκαρδίως. Ὁ διοικητὴς, ὁ συνταγματάρχης, οἱ ὑπουργοί, δόλοκληρος κοινωνία πεπαίδευμένη, εὐτυχῆς καὶ φαιδρᾶ, ὑπεδέχθησαν εὐμενῶς τὸν πρίγκηπα, οὐτινος τὴν ἀφιξὴν ἐθεώρησαν ἡ ἀποικία ὡς γεγονόςδ ἀσύνθητες καὶ εὐχάριστον. Ἡ νῆσος Βάν-Διέμεν, τὴν ὁποίαν οἱ κάτοικοι αὐτῆς, δικιωτέροι τῶν γεωγράφων, ὀνομάζουσι Τασμανίαν, φημίζεται διὰ τὰς ὠραίας τῆς Misses ἢ χώρας καὶ τὰ ὠραία τῆς μῆλα, ὧν ἔνεκεν ἐχάσαμεν τὸν παράδειτον. Καὶ εὐθὺς προητοίμασαν σειρὰν ἑορτῶν, ὥστε καθ' ἑκάστην ἑσπέραν χορεύομεν, ποτὲ μὲν εἰς τὰς μεγάλας αἰθούσας καὶ τὰς πλήρεις ἀνθέων στοὰς τοῦ διοικητικοῦ παλατιοῦ, ποτὲ δὲ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ προέδρου τῆς Ἄνω Βουλῆς καὶ τῶν μεγάλων ἰδιοκτητῶν. Τὰ μεγᾶλα ἐπίσημα γεύματα ἐξ ὀγδοήκοντα συμποτῶν, αἱ μουσικαὶ συμφωνίαι, αἱ κωμωδίαι, αἱ ἵππασαί, καὶ ταῦτα πάντα μετὰ τῶν ὠραίων Misses, ἐγίνοντο αἰτίαν νὰ λησμονῶμεν ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν ὅτι εὐρισκόμεθα εἰς τοὺς ἀντίποδας. Μόνον τὴν Κυριακὴν ἐμῆνομεν ἡσυχῶν ὡς ἐνσχολούμενοι εἰς ἄλλο

καθῆκον εὐσεβές. Ἀνέβημεν δὲ μετὰ τοῦ καθολικοῦ ἐπισκόπου εἰς λόφον ὑπεράνω τῆς πόλεως, ὅπου μεταξὺ βράχων καὶ δένδρων ἀνεζητήσαμεν τὰ ἴχνη τῶν τάφων εἰς οὓς ἐτάφησαν οἱ τεσσαράκοντα ναῦται, οἵτινες ἀπέθανον ἐνταῦθα κατὰ τὴν ἐκδρομὴν τοῦ Δυμὸν-Διρβίλλ τῷ 1840.

Ἄλλοτε πάλιν ἐπεσκέφθημεν μετὰ ἀμαζόνων, πέντε λεύγας μακρὰν τῆς πόλεως, ἄσυλον ἐξακοσίων ὄρφανῶν, ἀνατρεφόμενων δαπάνῃ δημοσίου, ἧτοι διὰ τριακοσίων χιλιάδων φράγκων κατ' ἔτος. Πάντα δὲ τὰ παιδία, κοκκίνοπρόσωπα καὶ δροσερὰ, ἔφερον πρὸς τιμὴν ἡμῶν τὸ ἐορτάσιμον αὐτῶν ἔνδυμα, καὶ δοθέντος συνθήματος κατεβρόχθισαν ἐν ἀκρεῖ ἐξακόσια πλακούντια.

Μετὰ δὲ τὸ κατὰστημα τοῦτο ἐπεσκέφθημεν τὰς φυλακὰς, καὶ εἶδομεν τὴν μηχανὴν δι' ἧς διαπέμπονται εἰς τὸν ἄλλον κόσμον οἱ κατάδικοι· ὃ δὲ φύλαξ εἶπεν εἰς ἡμᾶς μὲ βρετανικὴν σοβαρότητα· «ἡμποροῦμεν νὰ κρεμάσωμεν ἐν ἀνέσει καὶ ἐπτὰ ἀνθρώπους συγχρόνως.»

Ἐλησμονήσαμεν δὲ τὴν μελαγχολικὴν ταύτην σκηνὴν εἰς χορὸν δοθέντα ὑπὸ τοῦ Πρωτάνεως τοῦ Πανεπιστημίου, διαρκέσαντα μέχρι τῆς πέμπτης ὥρας τῆς αὐγῆς μεταξὺ ὠραίων καὶ ὠραία ἐστολισμένων δεσποινῶν. Σημειωτέον δ' ἐνταῦθα ὅτι καθ' ἑκάστην πρωΐαν δύο ἐφημερίδες, ἧτοι ὁ Ἐξεταστής καὶ ὁ Ἐρμῆς, περιγράφουσιν ἐν λεπτομερείᾳ ὅλας τὰς ἐπισκέψεις καὶ ὅλας τὰς ἑορτάς εἰς ἃς παρευρίσκεται ὁ πρίγκηψ.

Ἡ μετὰ τὴν καθολικῶν καὶ διαμαρτυρομένων ἀρμονία μὲ κατέπληξεν ἀληθῶς, καθόσον οὐδαμῶς ἀλλαγῶ ἀπαντᾶται τοιαύτη. Οὐδεμία φιλονεικία, οὐδεμία διένεξις, καὶ πολλάκις εἶδον εἰς τὰς ὠραίας ὑποδοχὰς τοῦ Διοικητοῦ τοὺς δύο ἐπισκόπους συνδιαλεγόμενους ἐπὶ μακρὸν χρόνον ὡς δύο γέροντας φίλους, καὶ τοὺς δύο κλήρους φερομένους οἰκειότατα πρὸς ἀλλήλους. Κατὰ τινὰ μάλιστα τῶν μουσικῶν συναναστροφῶν ἐψάλη λειτουργία τοῦ Μότσαρτ μετὰ ὀργάνων καὶ παρθενικῶν χορῶν ἐκ φωνῶν ὑπὲρ τὰς ἐξήκοντα. Εἶδον δὲ ἐν καιρῷ τοῦ Πιστεῖω τοὺς δύο ἐπισκόπους κοιμωμένους βαθύτατα πλησίον ἀλλήλων. Εὐτυχῶς μετὰ τὴν ἱερὰν συμφωνίαν συνεκροτήθησαν χοροὶ, καθ' οὓς ὅλος ὁ νεανικὸς κόσμος τῶν ὠραίων παρθένων ἤρχισε νὰ

χορεύη ακατάπυστα ὥστε κατέλαβεν ἡμᾶς ἢ ἡμέρα δειπνοῦντας εὐφροσύνης.

Τὴν δ' ἐπιούσαν ἐπεσκέφθημεν, μεταξύ βράχων ἀγρίων ἀλλὰ καὶ ὠραίας φύσεως, ἰχθυοτροφείων δι' ἃ καυχῶνται οἱ Τασμανοί. Ἐν μέσῳ καταρράκτων καὶ κρημνῶν βλέπομεν ποταμὸν πλατύν, ταχύν καὶ καχλάζοντα, ὅπου ὑπάρχουσι φυάκια, ἐν ᾧ γεννῶνται καὶ ἀνατρέφονται ἰχθύες· ἢ κυβέρνησις φροντίζει ἰδιαίτερος περὶ αὐτῶν καὶ διὰ τοῦτο μετέφερε τὸ παρελθὸν ἔτος ἐξ Ἀγγλίας ἑκατὸν χιλιάδας ὡὰ ἀττακέων· καὶ ἵνα μὴ πῶθωσι καθ' ὁδὸν ἐποποθέτησαν αὐτὰ ἐντὸς κιδωτίων μεταξὺ πάγου, δι' ἃ ἐδαπανήθη τὸ ἀξιόλογον ποσὸν 150,000 φράγκων. Ἐκ τῶν ἑκατὸν χιλιάδων τούτων ὧν ἐγεννήθησαν 14,000 ἰχθύων καὶ 6,000 ἐτελείωσαν εὐτυχῶς τὴν πρώτην των ἀνατροφήν. Τότε ἀφῆκαν τοὺτους εἰς τὴν μεγάλην θάλασσαν ἐπ' ἐλπίδι ὅτι θὰ ἐπανέλθωσι, καὶ πράγματι ἐπανήλθον πρὸς μεγίστην ἀγαλλίαν τῆς ἀποικίας.

17 Σεπτεμβρίου.—Ὁ συνταγματάρχης Κέσνεϋ καὶ εἴκοσι περίπου νέοι τῆς πόλεως, ἐνάυλωσαν μικρὸν ἀτμόπλοιον ὅπως μᾶς δεῖξωσι τὰ περιεργότερα μέρη τοῦ μεγάλου λιμένος· διηρχόμεθα δὲ διὰ μέσου δαιδάλου νήσων. Ὅτε δὲ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀπέβημεν εἰς τὴν ξηρὰν, εἶδομεν δένδρον προκίωμιον ἐπὶ τοῦ φλοιοῦ τοῦ ὁποίου ἦσαν κεκραγμένα τὰ ἐξῆς· «Κοκκ, 27 Ἰανουαρίου 1777.» Τοιαύτη ἢ ἐπιγραφὴ ἦν ἐχάραξεν ὁ περίφημος ναυσιπόρος ὅτε ἀνεκάλυψε τὸ ἀκρωτήριο τοῦτο, εἰς ἃ ἔδωκε τὸ ὄνομα τοῦ πλοίου του.

Μετ' ὀλίγον ἀλειύσαμεν περὶ τὴν νῆσον Φραγκλίνου ἰχθύας ὁμοίους πρὸς τοὺς ἡμετέρους.

19 Σεπτεμβρίου.—Τρομερὰ ἢ ἰσημερινὴ τρικυμία σήμερον! Καὶ ὅμως ἡ Τασμανία, μικρὸν ἀτμόπλοιον διακοσίω πενήκοντα τόνων, ἀνάπτει τὸ πῦρ, διότι αὐτὸ θὰ μᾶς φέρῃ εἰς Σίδνεϋ· ἂν καὶ τὸ πρῶν ἀπεχρητίσαμεν πάντας τοὺς γνωρίμους εἰς τὸ κυβερνητήριον καὶ ἀλλαχοῦ, δὲν ἔμεινεν ὅμως ἄνθρωπος ὅστις νὰ μὴ ἔλθῃ εἰς τὴν παραλίαν νὰ μᾶς ἴδῃ. Πᾶσαι αἱ δέσποινα ἐφόρουν λαμπρὰ ἐνδύματα, καὶ τὸ κατάστρωμα τοῦ πλοίου ὑπενέδιδεν εἰς τὸ πλῆθος, τὸ ὁποῖον μόλις ὑπακοῦον εἰς τὸ τρίτον σύνθημα ἀπέβη, ἀφοῦ πρῶτον ἐσφιγξε τὴν δεξιὰν μᾶς· ἀλλὰ καὶ ἀπερχόμενοι βλέπομεν εἰς τὴν ξηρὰν πολλοὺς τρέχοντας πρὸς ἡμᾶς, καὶ σείοντας τὰ μανδύλια καὶ ἀποβάλλοντες τοὺς πῖλους, καὶ μάλιστα μίαν ἄμαξαν, ελαφροτέραν τῶν λοιπῶν, σπεύδουσιν τὸ ἀτμόπλοιον. Ἐν τοσοῦτῳ ἡ τρικυμία γίνεται σφοδρότερα καὶ μόνον ἐπὶ τοῦ ἐρήμου καταστρώματος προσαρτόμεθα μετὰ μεγάλου κόπου εἰς τοὺς ἰστούς. Ὁ λιμὴν, ὁ τὸσον γαλήνιος καὶ τὸσον χαρῆς τὴν προτερλίαν, ἔγινε κατάμαυρος, καὶ ἄφαντος ἢ πόλις· ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς ἴσως θὰ γίνωμεν ἀναρ-

παστοὶ ἀπὸ τὰ γιγάντια κύματα· ἢ Τασμανία παλαίει καὶ διστάζει. Πάντα ἐπ' αὐτῆς τρίζουσι καὶ συντρίβονται· τὸ ἐσπέρας ὁ ἄνεμος τρέπεται πρὸς νότον καὶ φέρων μεθ' ἑαυτοῦ ὄλον τὸ παγερὸν ψῦχος τοῦ πόλου, διώκει τὰ νέφη καὶ ἀφίνει τὴν πανσέληνον ἐλευθέραν νὰ φωτίσῃ δι' ὅλης τῆς λαμπρότητος τοῦ φωτὸς αὐτῆς τὸν ὀρίζοντα. Ὁ ἄνεμος ὅμως πνέει σφοδρότατος καὶ τὰ κύματα κατακλύζουσι τὸ πλοῖον ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν, τὸ δὲ μικρὸν ἴστίον τὸ ὁποῖον ἀνοίγομεν ἵνα ἰσοσταθμίσωμεν τὸ πλοῖον δὲν ἀντέχει. Οὕτω δὲ ὠθούμενοι ὑπὸ τῶν κυμάτων διαβαίνομεν μεταξὺ σειρᾶς βράχων, ὕψος ἐχόντων ἑκατὸν ἐξήκοντα ποδῶν, καὶ ἐκεῖ, μεταξὺ αὐτῶν εὐρισκόμενοι, ἀνατριχιάζομεν ὄλοϊ. Ὁ κίνδυνος εἶναι προφανὴς, ἀλλ' ἅμα διαβάαντες τὸ ἀκρωτήριο, ἀφῆκαμεν ὀπισθεν ἡμῶν καὶ τὰ κύματα καὶ ἠρχίσασμεν νὰ ὀμιλοῦμεν περὶ τῶν πρὸς ἡμᾶς περιποιήσεων τῆς πόλεως.

20 Σεπτεμβρίου.—Ἡ γαλήνη ἐπανήλθεν, ἀλλ' ἢ τρικυμία κατέθραυσε τὰ πάντα, καὶ βαροόμετρα καὶ θερμόμετρα καὶ λεκάνας. Τὸ πλοῖον ἤδη προβάλλει ἐν ἡσυχίᾳ, πανταχοῦ δὲ βλέπομεν τὰς θέσεις αἱ ἐτίμησαν μὲν ἡ Γαλλικὴ σημαία καὶ τὸ γαλλικὸν ὄνομα, μετεσκεύασε δὲ ἡ Ἀγγλία εἰς μεγίστην ἀποικίαν. Πρὶν ὅμως ὀνομασθῆ Τασμανία ὑπῆρξεν ἡ φυλακὴ τοῦ *Bar-Diémer*. Λυπηρὰ εἶναι ἡ ἱστορία τοῦ τόπου τούτου· μέχρι τοῦ 1803 ἔτους δὲν ἐγνωρίζοντο εἰμὴ τὰ ἀφιλόξενα παρῆλια τὰ ὁποῖα ὑπερασπίζοντο φυλακὴ πολυάριθμοι καὶ θηριώδεις· ὁ μὲν διοικητῆς τοῦ Σίδνεϋ ἔστειλεν ἐκεῖ τοὺς τρομεροτάτους τῶν καταδικῶν, ἢ δὲ μητρόπολις πλοῖα πλήρη τοιοῦτων. Οἱ πρῶτοι ἀναχωρήσαντες ἐξ Ἀγγλίας ἐθήρουν ὡς ἂν παρεδίδοντο οὐχὶ εἰς τὴν ἐλευθερίαν ἀλλ' εἰς τὸν θάνατον· καὶ ἐνόμιζον ὅτι δὲν θὰ φθάσωσι ποτὲ τόσον μακρὰν· καὶ ἀληθῶς συνέβησαν πολλὰ ναυάγια. Εἰς τῶν κυβερνητῶν, ὁ διδάκτωρ Ὀρσερ, ἔδωκε μοι πληροφορίας εἰς ἄκρον ἐνδιαφερούσας. Ἡ Ἀμφιτριτῆ, ἐπεὶ μοι, κατεπιτίσθη ἅμα ἀναχωρήσασα καὶ ἑκατὸν τρεῖς γυναικὲς μετὰ τὰ παῖδια των ἐπνίγησαν εἰς τὸ ὑπόστρωμα ὅπου ἕκειντο δέσμιαι. Ὁ Γεώργιος Γ' καὶ ἡ Νεῖα συνετρίβησαν σχεδὸν ἐν τῷ λιμένι· ὁ Κυβερνήτης Φίλιππος ἐβυθίσθη εἰς τὸν πορθμὸν Ἀντρακαστὸ, ὅπου καὶ ἡμεῖς ἤμεθα τὴν παρελθοῦσαν. Ἀλλ' ἐνταῦθα ἐγίνετό τις ὠραία πράξις· ὁ πλοίαρχος Γρίβιθ, ἐν καιρῷ τῆς ναυαγικειρίας, ἔδωκε τὸν λόγον τῆς τιμῆς του εἰς τοὺς καταδικῶν ὅσοι δὲν ἐχώρουν εἰς τὰς λέμβους· νὰ μὴ ἀναχωρήσῃ μῆτε αὐτὸς ἕως ὅτου νὰ ἐπιστρέψωσιν· ἀλλὰ πρὸ τῆς ἐπανόδου των ἐπνίγη καὶ αὐτὸς μετὰ τῶν ἄλλων. Μετὰ ταῦτα ὅμως, ὅτε ἔμαθον εἰς τὰς εἰρικτὰς τοῦ Λονδίνου πόσον τὰ μέρη ἐκεῖνα ἦσαν γόνιμα, ἠγέρθη ἄμιλλα τίς νὰ ἀναχωρήσῃ πρῶτον ὅπως κληγήσῃ μακρόποδας.

Και πρώτη μὲν περίοδος ὑπῆρξεν ἡ τῆς δημιουργίας καὶ τῶν ἐγκλημάτων. Ἄλλ' ὅτε ἐγένοντο δρόμοι καὶ κατασκευάσθησαν γέφυραι καὶ εἰσῆχθησαν ἀγέλαι ποιμνίων καὶ ἀπεδιώχθησαν οἱ ἰθαγενεῖς, ἡ εταιρία τῶν σωφρονιστηρίων εἰλκυσεν εἰς Τασμανίαν τοὺς ἐλευθέρους ἐποίκους, καὶ οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες τῆς Ἀγγλίας, ἀποστείλαντες τοὺς καταδίκους εἰς τόπον ὑγιῆ καὶ εὐφορον, ἐσκέφθησαν ὀρθῶς ὅτι οἱ ἰδρωῖτες αὐτῶν θά ἦσαν πλέον ὠφέλιμοι εἰς γεννωμένην ἀποικίαν ἢ ὅσον τὰ ἀπρηχαιωμένα ἐλαττώματά των θά ἦσαν εἰς αὐτὴν ἐπιβλαβῆ. Φαίνεται ὅτι θαυμάζοντες καὶ αὐτοὶ τὸ κατ' ἀρχὰς ὅτι δὲν εὗρον πλέον πλουσίους ἵνα γυνώσκωσι καὶ ἀσθενεῖς ἵνα δέρωσι, καὶ αἰσθανόμενοι ἑαυτοὺς ἴσους καὶ ὑπευθύνους εἰς κοινωνίαν τὴν ὁποίαν αὐτοὶ μόνοι συνκρότου, ἤθθάνθησαν ζωηρὸν πόθον ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας τῶν μεμαχρυσμένων τούτων τόπων, καὶ ἐπεθύμησαν νὰ ἀναπτύξωσιν αὐτοὺς, καθόσον μάλιστα ἡ εὐτυχία των ἐκρέματο ἀπὸ τὴν ἐργασίαν των. Καὶ ὄντως ἤθθάνθησαν ἑαυτοὺς ἀνθρώπους γινόμενοι ἀρχηγοὶ πολυαριθμῶν οἰκογενειῶν, καλλιεργοῦντες τὴν γῆν, ἀνατρέφοντες ποιμνία καὶ ἀπολαμβάνοντες ἄφθονα κέρδη.

Ἦρχισαν δὲ νὰ συνέρχονται ἐκεῖ πλήθη ἐποίκων. Ἀλλὰ αἱ δυσκολίαι δὲν ἦσαν ὀλίγαι, καθόσον οἱ ἰθαγενεῖς τοὺς ὁποίους εἶχον διασκορπίσει οἱ κατὰδικοὶ ἐπανῆλθον ἐχθρικῶς περὶ τὰς 7,000 καὶ ἐπέκεινα, οἱ δὲ λευκοὶ ἐπὶ σειρὰν πολλῶν ἐτῶν ἐπάλαιον διὰ τῶν ὕπλων διεξάγοντες τρομερὸν πόλεμον. Ἐπὶ τέλους μετὰ πολλὴν αἱματοχυσίαν ὁ ἀγὼν ἐτελείωσεν οὕτω πως Ἰωάννης τις Ῥοβινσὼν τ' ὄνομα, οὗτινος τὴν εἰκόνα περιέγραψαν πάντες εἰς Ὄσερτᾶν μετὰ πολλὴν συμπάθειαν, περιερχόμενος μετὰ τῶν μᾶζων, εἰλκυσε τὴν ἀγάπην αὐτῶν μὴ φέρων ποτὲ ὄπλα καὶ μεταδίδων ἀπὸ μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην φυλὴν διὰ μεγίστων κινδύνων, ἐγένετο φίλος ὄλων καὶ ὁ ἀτρόμητος, ὁ φιλόανθρωπος καὶ ἡμιάγριος οὗτος Ἀγγλος ἀνέλαβε τὸ βαρύντατον ἔργον νὰ συνδιαλλάξῃ τὴν μαύρην φυλὴν πρὸς τοὺς ἀποίκους. Ἄλλοι πρὸ αὐτοῦ, ἔχοντες ὄλας τὰς δυνάμεις τῆς φρουρᾶς καὶ τὴν συνδρομὴν ὄλων τῶν καταδίκων, περιῆλθον μέγα μέρος τῆς νήσου ἀπ' ἄρκτου μέχρι μεσημβρίας ὅπως ἀποδιώξωσι τοὺς αὐτόχθονας.

Ἡ ἐκτροχτεία αὕτη διήρκεσε πολλοὺς μῆνας καθ' ὅλας δὲ τὰς νύκτας μακρὰ σειρὰ πυρῶν, καθὼς καὶ τὰς ἡμέρας πολλοὶ στρατιῶται κατεῖχον μέγα μέρος τῆς γῆς καὶ ὁμοῦς οὕτε ἕνα μαῦρον εἶδον, διότι ὅλοι ἐκρούποντο νῦν μὲν εἰς τὰς φάραγγας νῦν δὲ εἰς τὸ σκότος. Διὸ καὶ ἐφάνησαν νικηταὶ ἀρπάζοντες καὶ φρονεῖοντες πλέον ἢ πρότερον. Ἄλλ' ὁ Ἰωάννης Ῥοβινσὼν ἐνίκησε διὰ τῆς γλυκύτητος τῶν τρόπων του,

διὸ καὶ ἐλατρεύετο ὑπὸ τῶν ἀγρίων, οἵτινες ὁμοῦς ἀγαπῶντες τὴν ἔκτασιν καὶ τὴν ἐλευθερίαν, ἐπροτίμησαν νὰ ζητήσωσιν αὐτὰς ἀλλαχοῦ παρὰ νὰ μείνωσιν ἐκεῖ ἀπολαμβάνοντες τὰς εὐεργεσίας καὶ τὸ ἔλεος τῶν ἀποίκων, ἀγωνιζομένων νὰ ἐνδύσωσι καὶ ἀναδειξώσιν αὐτοὺς χριστιανούς. Μέγα μέρος αὐτῶν ἀπέθανεν ἐξ ἀσθενειῶν ὡς οἱ ἰχθύες οἱ περιοριζόμενοι ἐντὸς στασίμων ὑδάτων ὅι δὲ λοιποὶ μικρὸν κατὰ μικρὸν, ἄνευ πολέμου, διεσκορπίσθησαν εἰς διαφόρους νήσους καὶ ἔφθασαν ἐπὶ τέλους εἰς τὴν μεγάλην Αὐστραλιακὴν ἡπειρον, ὅπου ἀνεζήτησαν ἐρημίαν καὶ ἐλευθερίαν. Καὶ ἐνῶ τὸ 1816 ἦσαν ἑπτὰ χιλιάδες, σήμερον σώζονται καθ' ὅλην τὴν νῆσον τρεῖς ἄνδρες μόνον καὶ δύο γυναῖκες, φυλαττόμενοι ὡς ἅγια λείψανα. Τοὺς ἐφωτογράφησαν.

Ἐκ τῶν τριῶν λοιπῶν κοινωνιῶν ἡ μία ἐξηφανίσθη, ἔμμενον δὲ οἱ ἀποικοὶ καὶ οἱ κατὰδικοὶ. Καὶ ἐγὼ μὲν δὲν ἔλαβον τὴν εὐκαιρίαν ν' ἀκούσω τὰ παράπονα τῶν τελευταίων, ἀλλὰ οἱ πρῶτοι, ἂν καὶ ἐλευθεροὶ καὶ κύριοι, δὲν ἔπαυσαν καταρῶμενοι ἐξ ἀρχῆς τοὺς στέλλοντας ἐκεῖ τὰ περιττώματα τῶν φυλακῶν ἵνα ἐπιτηρῶσι καὶ μεταχειρίζονται αὐτὰ. Ὅσάκις πλοῖον φέρον τοιοῦτους, ἔφθανεν εἰς Χοθάρτ-Τάουν, εὐθὺς ὑπεγράφετο διαμαρτύρησις παρ' ὅλης τῆς ὑγιούς-μερίδος τῆς νήσου, ἐπιθυμοῦσης, καὶ δικαίως, ν' ἀποφύγῃ τὴν μετ' αὐτῶν κακοῦθη συγκοινωνίαν καὶ νὰ τηρήσῃ ὑπὲρ ἑαυτῆς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς γεωργίας καὶ τῶν ποιμνίων. Φαντάσθητε λοιπὸν ὁποῖοι ἀγῶνες ἐχρηάσθησαν ἵνα φυλαχθῇ καθαρὸν τὸ ἄθροισμα τῶν ἐλευθέρων. Ἴδου ὁ πληθυσμὸς, κατὰ τὸν ἐν τῷ Ἰπουργεῖῳ τῶν Ἐσωτερικῶν πίνακα Ἐτῶ 1825 ἦσαν 17,500 ψυχῶν ἐλευθέρων ἐκ γεννήσεως ἐναντίον 7,000 κακούργων Ἐτῶ 1835, 23,000 ἐλευθέρων καὶ 18,000 κακούργων Ἐτῶ 1847, 43,000 ἐναντίον 24,000, καὶ ἐπὶ τέλους τῷ 1857 τῶν μὲν ἐλευθέρων ὁ ἀριθμὸς ἀνέβαινεν εἰς 77,700, τῶν δὲ ἐξορίστων εἰς 3,000 μόνον. Δευτέραν ταύτην φορὰν ἐξηλείφθητο ἐπιβλαβὴς κοινωνία. Ἡ ταχῆα καὶ εὐτυχῆς αὕτη μεταβολὴ εἰς τὸν ἀμοιβαῖον ἀριθμὸν τῶν κατοίκων ὀφείλεται πρῶτον μὲν εἰς τὴν ἀναστολὴν τῆς ἀποστολῆς τῶν ἐξορίστων, χρονολογουμένην ἀπὸ τοῦ 1850 ἔτους, καὶ δευτέρον εἰς τὴν δευτέραν ἐξορίαν τὴν ὁποίαν ἐνήργει αὕτη ἡ ἀποικία εἰς τὴν χερσόνησον τῆς Τασμανίας, ὅπου τὸ κατ' ἀρχὰς ἠθέλησε νὰ περιορίσῃ τοὺς ἀγρίους, καὶ τὴν ὁποίαν δὲν θέλει πλέον νὰ θεωρῇ ὡς ἰδίαν χώραν.

Ὁ συνταγματάρχης Κέσνυ ἐπροσπάθησε νὰ μὲ παρασύρῃ εἰς δοκιμὴν τινα ἀνακαλύψων, τὴν ὁποίαν προτίθεται νὰ ἐπιχειρήσῃ πρὸς τὸ δυτικοδὸρειον μέρος τῆς νήσου, εἰς ὃ εἷς μόνος ἄνθρωπος εἰσεχώρησε τὸ παρελθὸν ἔτος καὶ ἐπιστρέψας ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ πολλὰ δοκίμια χρυ-

σου πλουσιώτατα. Είδε δὲ ἐκεῖ σειράν ὄρεων κειμένων ἀκριβῶς ὑπὸ τὸν αὐτὸν μεσημβρινὸν τῆς Καλοράτ. Ἀλλὰ ὑπάρχουσιν ἀκόμη χεῖμαρροι, βράχοι ἀπότομοι καὶ φάραγγες, ἀδιάβατοι μέχρι τοῦδε, περικυκλοῦντες τὴν νέαν ταύτην Ἑλδοράδαν. Ὁ συνταγματάρχης μοι ἔδειξεν ὄλας τὰς προπαρασκευάς του, τὰς ἀναβάθρας, τὰς ἐξ ἐλαστικοῦ φορητὰς λέμβους καὶ καθεζῆς. Ἡ ἀναχωρήσιμος δὲ μετὰ δύο φίλων καὶ ἐνὸς ὑπηρέτου. «Ἐλθέ, εἶπέ μοι, νὰ ὑπάγωμεν εἰς ἀνακάλυψιν νέων τόπων καὶ ἂν εὕρωμεν μάλιστα χρυσὸν θὰ ἐπιστρέψωμεν ἑκατομμυριοῦχοι. Καὶ τότε αἱ ὠραῖαι τῆς Εὐρώπης!...» Ἀλλ' ἡ ἐκστρατεία θὰ γίνῃ τὸν Ἰανουάριον ὅτε ἡμεῖς θὰ ἔμεθα εἰς τὴν Κίαν.

21 Σεπτεμβρίου.—Ἰπὸ τὸ ἀκρωτήριον Ὁσοοροορόν.

Στοιχηματίζω τὴν μακκρίτιδα φενάκην μου εἰς τὸν σοφὸν ἐκείνον γεωγράφον ὅστις ἤμπορεσε νὰ ἐρμηνεύσῃ τὸ ὠραῖον τοῦτο ὄνομα. Εἶναι μικρὸς λιμὴν εἰς τὸν ὄρμον τοῦ Τούφολδ, μεταξὺ τῶν ἀκρωτηρίων τῆς ἀνατολικῆς παραλίας τῆς Αὐστραλίας. Ἐνταῦθα ἔρριψεν ἡμᾶς ἀκατάσχετος πνοὴ ἰσημερινοῦ ἀνέμου. Ἡ Τασμαρία δὲν ἐδύνατο πλέον νὰ ἀνθῆξῃ καὶ ἡ μηχανήτης εἶχε καταντήσει ἄχρηστος. Τὰ κύματα ὄθουν τὸ πλοῖον πρὸς τὴν γῆν διότι καὶ αὐτὸ εἶχε καταντήσει ἄχρηστον. Ὅτε τοιαῦται τρικυμῖαι κατελάμβανον ἡμᾶς μεταξὺ τοῦ Εὐέλπιδος ἀκρωτηρίου καὶ τῆς Αὐστραλίας ἐβλέπομεν ἀτάραχοι τὰ γιγάντια κύματα διότι τὸ ἀχανὲς διάστημα μᾶς ἔτωξε. Σήμερον ὅμως εἴμεθα πλησίον τῆς ἀκτῆς, ἡ ἀκτὴ δὲ εἶναι ναυάγιον ἂν δὲν ἐκλέξῃ τις ἐγκαίρως ἄστυλον διὸ ἀπὸ τῆς μεσημβρίας ἐφροντίσαμεν νὰ καταφύγωμεν εἰς ἀναζήτησιν τοιοῦτου. Τὴν τρίτην ὥραν ἠγκυροβολήσαμεν συγχρόνως μὲ ἄλλο πλοῖον, τὸ ὁποῖον ἦτο σχεδὸν κατακερματισμένον. Ἡ θάλασσα βοῦζει, τὰ δένδρα τρίζουσι καὶ κεραυνοὶ βροντοῦσι τοσοῦτον τρομεροί, ὥστε τὸ πρόσωπον τοῦ πλοιάρχου τῆς ἡμετέρας λέμβου ἔγινε κάτωχρον. Εἶναι ἐπιτήδειος ναύτης καὶ, καθὼς ἔλεγε, τὸ ταξείδιον τοῦτο εἶναι τὸ διακοσιοστὸν τεσσαρακοστὸν ὄγδον μεταξὺ Χόβαρτ-τάουν καὶ Σίδνεϋ, ἀλλὰ, προσέθετο, καὶ τὸ κινδυνωδέστατον.

Ἐξασφαλισθέντες οὕτω καὶ ἀναπαυόμενοι ἐπὶ τριῶν ἠγκυρωθῶν, ἐζητήσαμεν παρὰ τοῦ πλοιάρχου λέμβον καὶ τέσσαρας ναύτας ἵνα μεταφέρωσιν ἡμᾶς πρὸς τινὰ φυλὴν αὐτοχθόνων ὁμοίων πρὸς τοὺς ἐν Μορρόβυ, ἀβλαβῶν καὶ μαύρων ὡς ἐκεῖνοι, οὐχ ἤττον ἔμως καὶ τρομερῶν τὴν ὕψιν.

Τὸ μέρος τοῦτο φημίζεται διὰ τὴν ἀλιείαν τῶν φαλαινῶν. Τὰ κολοσσιαῖα τούτων ὅσα εἶναι ἐσηρηπισμένα κατάλευκα εἰς τὴν ἄμμον τῆς παραλίας· ἀξίωσησι μάλιστα δὲ ὅτι καὶ εἰς τὴν μεμωμένην ἐκείνην ἄκραν ὑπάρχουσιν ἐπὶ τινος

λόφου ἑπτὰ ξύλινα καλύβαι κατοικούμεναι ὑπὸ λευκῶν! καὶ ἔτι παραδοξότερον ὅτι τὸ ἄθροισμα τῶν ἐλεεινῶν τούτων φωλεῶν ὠνομάσθη κατ'εὐφημισμὸν Ἐδέμ. Καὶ τίς οἶδεν ἂν, καθὼς προβαίνουσι τὰ πράγματα εἰς τὴν Αὐστραλίαν, δὲν θὰ ὑπάρχῃ ἐκεῖ μετὰ δεκαπέντε ἔτη καὶ θέατρον λυρικὸν καὶ Βουλῆ; Τὸ μέρος τοῦτο ἰδὼν ἐνόμισα ὅτι εἶδον γεννωμένην τὴν Μέλβουρν. Μία ἑκατοστὺς προβάτων διεσκορπισμένων, ὅσαι τινες τῆς γῆς ὅπου τρεῖς ἄνθρωποι ἀναζητοῦσι χρυσὸν καὶ παρθένον δάσος ἐλάτων, ἰδοὺ ἡ Ἐδέμ.

Ἐπιταί συνέχεται.

N.

ΠΡΩΤΑΙ ΑΝΑΓΚΑΙ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ἐκ τῶν τοῦ Ἀλφρέδου Μωρῦ.

Συνέχεται ἰδὲ σελ. 259.

Γ'
ΤΡΟΦΗ

Οἱ καρποὶ τῶν δένδρων, ἐξ ὧν ζῶσιν ἔτι πολλὰ ἄγρια φυλαὶ παρὰ τὸν Ἀμαζόνιον ποταμὸν, καὶ οἱ ἰθαγενεῖς τῶν νήσων τῆς Κοινωνίας, ὑπῆρξαν ἡ πρώτη τοῦ ἀνθρώπου τροφή. Εἰς τὸ ἀνεπαρκὲς τοῦτο μέσον τῆς συντηρήσεως προστέθη ἐνωρὶς τὸ προῖον τῆς θήρας καὶ τῆς ἀλιείας. Ὁ ἄνθρωπος ἔζη τότε ὡς τὰ σαρκοφάγα ζῶα, ὅπως δὲ ταῦτα ἠναγκάζετο καὶ αὐτὸς μακρὰς νὰ ὑποφέρῃ νηστείας, ἅς καὶ νῦν ἔτι βλέπομεν τοὺς ἀγρίους εὐχερέστερον τῶν Εὐρωπαίων ὑποφέροντας διότι, ὡς παρὰ τοῖς Κομάγχαις παρατηρήθη, ἀναπληροῦσι δι' ἐνὸς μόνου, ἀλλ' ἀφρόνου γεύματος, πολλῶν ἡμερῶν ἀποχὴν πάσης τροφῆς. Ὁ ἄνθρωπος, μεγίστην οὕτως ἔχων ὄρεξιν, κατεβίβρωσκε τὴν λεῖαν αὐτοῦ ζῶσαν σχεδὸν, ἄνευ μηδεμιᾶς προπαρασκευῆς. Ἡ δὲ ἀδραγία αὕτη διατηρεῖται παρὰ πολλοὺς ἀγρίους φύλους, ἅτινα δὲν κατέχουσιν ἐν τοῦτοις τὰς τελευταίας βαθμίδας τῆς κλίμακος τῆς ἀνθρωπίνης ἀναπτύξεως ἢ δι' ὧμου κρέατος τροφή διετηρήθη καὶ παρὰ λαοῖς, ἀνεπτυγμένοις ὅπως οὖν, οἳ οἱ Ἀβυσσινοὶ, οἵτινες ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν μπρουνδοῦ, τρώγουσιν ὠμὸν κρέας καὶ ἐξάσιον αὐτὸ θεωροῦσιν. Ἡ δ' ἀνάγκη τοῦ διατηρῆσαι ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας τὸ διὰ τροφὴν προωρισμένον κρέας, καὶ μαλακῆσαι τὰ σκληρὰ καὶ ὀστεώδη μέρη, ἅτινα οἱ ὀδόντες δὲν ἠδύνατο νὰ μασσήσωσιν, ὠδήγησεν τοὺς ἀνθρώπους νὰ ἐψήνωσιν αὐτὸ, εἴτε ἀπλῶς εἰς τὸν ἥλιον, εἴτε ἐπὶ πυρός. Τοιοῦτοτρόπως τὸ ἐψητὸν κρέας ἐστὶ παγκόσμιον σχεδὸν φαγητόν.

Δύο κυρίως αἴτια συνέτεινον εἰς τὸ νὰ τροποποιήσωσι καὶ μερικεύσωσι τὸ σύστημα τῆς τροφῆς κατὰ τὰ γένη καὶ τὰς φυλάς ἢ διαφορὰ τῶν προϊόντων ἐκάστης χώρας, ἢ ποικιλία τῶν ὀργανισμῶν, τῶν κρᾶσεων, ἢ ἐπιρροὴ τοῦ